Cuvântul Vieții

mișcarea focolarelor

Mai 2024

„Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire” (*1In* 4,8).

Epistola I a lui Ioan se adresează creștinilor unei comunități din Asia Mică pentru a-i încuraja să restabilească între ei comuniunea, deoarece erau divizați de învățături diferite. Autorul îi îndeamnă să țină cont de ceea ce a fost proclamat „de la începutul” predicării creștine și repetă ceea ce primii ucenici au văzut, au auzit și au simțit în trăirea lor cu Domnul, astfel încât și această comunitate să poată fi în comuniune cu ei și, astfel, și cu Isus și cu Tatăl[1].

„Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire”.

Pentru a reaminti esența revelației primite, autorul subliniază că, prin Isus, Dumnezeu ne-a iubit primul, asumându-și până la capăt existența umană, cu toate limitele și slăbiciunile ei.

[1] Cf. *1In* 1,1-3.

Pe cruce, Isus a împărtășit și a experimentat în mod direct despărțirea noastră de Tatăl. Dăruindu-se pe sine cu totul, a însănătoșit-o cu o iubire fără limite și condiții. El ne-a arătat ce este iubirea pe care ne-a învățat-o cu cuvintele și cu viața Sa.

Din exemplul lui Isus înțelegem că a iubi cu adevărat presupune curaj, efort și riscul de a înfrunta adversități și suferințe. Dar cine iubește în acest fel participă la viața lui Dumnezeu și experimentează libertatea Sa și bucuria celui care se dăruiește.

Iubind așa cum ne-a iubit Isus, ne eliberăm de egoismul care închide ușa comuniunii cu frații și cu Dumnezeu, și astfel o putem experimenta.

„Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire”.

A-L cunoaște pe Dumnezeu, pe cel care ne-a creat și care ne cunoaște pe noi și adevărul cel mai profund al tuturor lucrurilor, este dintotdeauna o dorință arzătoare, poate inconștientă, a inimii omenești.

Dacă El este iubire, iubind ca El, putem întrevedea ceva din acest adevăr. Putem crește în cunoașterea lui Dumnezeu pentru că, în esență, trăim viața Lui și umblăm în lumina Lui.

Iar acest lucru se realizează pe deplin atunci când iubirea este reciprocă. Într-adevăr dacă ne iubim unii pe alții, „Dumnezeu rămâne în noi”[2]. Este un pic ca atunci când cei doi poli electrici se ating și lumina se aprinde, luminând tot ceea ce ne înconjoară.

[2] 1In 4,12.

„Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire”.

A mărturisi că Dumnezeu este iubire, spune Chiara Lubich, este „marea revoluție pe care suntem chemați să o oferim astăzi lumii moderne, aflată într-o tensiune extremă, așa cum primii creștini o prezentau lumii păgâne de atunci”[3].

Cum să facem acest lucru? Cum să trăim această iubire care vine de la Dumnezeu? Învățând de la Fiul Său să o punem în practică, mai ales „[...] în slujirea fraților”, în special a celor din jurul nostru, începând cu cele mai mici lucruri, cu cele mai umile servicii. Ne vom strădui, imitându-l pe Isus, să îi iubim primii, în detașare de noi înșine și îmbrățișând toate crucile, mici sau mari, pe care aceasta le poate implica.

În felul acesta nu vom întârzia să ajungem și noi la acea experiență a lui Dumnezeu, la acea comuniune cu El, la acea plinătate a luminii, a păcii și a bucuriei interioare, la care vrea să ne conducă Isus”[4].

„Cine nu iubeşte nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire”.

O tânără, Santa, vizita adesea un cămin de bătrâni, un mediu catolic. Într-o zi, mergând acolo împreună cu Roberta, îl întâlnește pe Aldo, un bărbat foarte cultivat și

---

[3] C. Lubich. *Conversazioni*, editor M. Vandeleene (*Opere di Chiara Lubich* 8/1); Città Nuova, Roma 2019, p. 142.

[4] C. Lubich, *Cuvântul vieții* din mai 1991, in eadem, *Parole di Vita*, ediție îngrijită de Fabio Ciardi (*Opere di Chiara Lubich*, 5), Città Nuova, Roma 2017, p. 477.

bogat. Aldo se uită la cele două tinere încruntat: „Dar de ce veniți aici? Ce vreți de la noi? Lăsați-ne să murim în pace!”. Santa nu se pierde cu firea și îi spune: „Suntem aici pentru dumneavoastră, pentru a petrece câteva ore împreună, pentru a ne cunoaște, pentru a deveni prieteni”. [...] Se întorc de mai multe ori. Roberta povestește: „Omul acela era deosebit de închis, foarte abătut. Nu credea în Dumnezeu. Santa a fost singura care a reușit să intre în inima lui, cu multă delicatețe, ascultându-l ore întregi”. Ea se ruga pentru el și, odată, i-a dăruit un rozariu, pe care acesta l-a acceptat.

„Santa a aflat apoi că Aldo murise rostind numele ei. Durerea provocată de moartea lui este atenuată de faptul că a murit liniștit, ținând în mâini rozariul pe care ea i-l dăruise într-o zi”[5].

Editat de Silvano Malini și echipa Cuvântul vieții

[5] P. Lubrano, *Un volo sempre più alto. La vita di Santa Scorese*, Città Nuova, Roma 2003, pp. 83-84, 107.